

BRIAN VINER

TATĂ DE NOTA 10

PROVOCĂRILE PATERNITĂȚII

Traducere din limba engleză de Alina Gabriela Rudeanu

1

O linie albastră subțire

*Atunci când devii tată nu înseamnă neapărat că
încetezi să mai fii copil.*

Într-o dimineață de sâmbătă din toamna anului 1992, am avut parte de ceea ce romancierii numesc un amalgam de sentimente, atunci când o linie albastră, subțire, cam ștersă, dar incontestabilă, apărută pe un test de sarcină Boots, a confirmat ceea ce prietena mea, Jane, bănuia deja: urma să devenim părinți.

Dominanta amalgamului era ambivalența. Era fără doar și poate stresant să mă gândesc că urma să mă imbarc într-o aventură fără posibilitate de întoarcere, că în viața mea avea să înceapă o nouă etapă, că, după ani întregi de preocupări mai mult sau mai puțin legate doar de propria-mi persoană, eram în sfârșit pe punctul de a adera la tagma adulților.

Pe de altă parte, mi-am dorit dintotdeauna să devin tată la un moment dat al vieții mele, găsisem o femeie pe care o iubeam și aveam treizeci de ani, o vârstă care mi se părea potrivită pentru rolul de părinte. În plus, aveam o slujbă sigură, chiar dacă nu foarte bine plătită, ca redactor la un ziar local, în vreme ce Jane câștiga mult mai bine ca producător la postul de radio BBC, și luaserăm deja decizia să ne căsătorim. Nu ne-am propus niciodată

cu bună știință să avem copii în afara căsătoriei, ca să folosesc o expresie demodată, dar, știind că era posibil să nu se întâmple curând, am luat hotărârea curajoasă de a nu mai folosi mijloace contraceptive. Chiar și așa, mă așteptam să mă bucur de cel puțin un an de sex regulat și neprotejat până să dăm lovitura.

De fapt, a da lovitura este o metaforă extrem de nepotrivită pentru conceperea unui copil, o evoluție care marchează, pentru orice individ, începutul sfârșitului libertății de a face ce vrea cu banii lui. În februarie 2010, statisticile anunțau că, pentru prima oară în istorie, cheltuielile medii pe parcursul primilor 21 de ani ai copilului, începând cu căruciorul inteligent Maclaren și sfârșind cu scumpirea asigurărilor auto, depășiseră bariera de 200 000 de lire sterline, adică aproximativ 225 000 de euro.

Ca să fim riguroși, costurile se ridicau la 201 809 de lire sterline (aproape 228 000 de euro), din care cheltuielile generale necesare creșterii copilului erau calculate la 54 696 de lire sterline (aproximativ 62 000 de euro), hrana la 17 490 de lire sterline (20 000 de euro) și îmbrăcămintea la 14 035 de lire sterline (16 000 de euro). Educația urma și ea să scoată din buzunarul părinților 52 881 de lire sterline (60 000 de euro), asta în condițiile în care nu luai în calcul școli private de lux, ci școli primare și gimnaziale de stat, cu toți acei ani care se măsurau în uniforme, echipamente sportive, cluburi *after-school*, competiții școlare, excursii cu școala, pachetele cu mâncare în fiecare zi și așa mai departe. Dacă Jane m-ar fi chemat în dimineața aceea la baie ca să îmi arate nu un bețișor cu o linie albastră pe el, ci un aviz de plată postdatat în valoare de 605 427 de lire sterline (684 000 de euro), suma estimativă necesară creșterii a nu mai puțin de trei astfel de îngerași, cred că aș fi rupt-o la fugă și nu m-aș mai fi oprit din alergat, la fel ca Forrest Gump.

În orice caz, iată-l acolo, mesajul inconfundabil al chimiștilor de la Boots cum că nu aveam să beneficiaz totuși de un an sau poate chiar doi de încercări susținute de concepție. Întotdeauna îmi plăcuse povestea pe care mi-o spunea Jane despre profesoara ei de latină de la școala generală Kirk Balk din Hoyland, South

Yorkshire, care, abia căsătorită, anunțase solemn în fața clasei, într-o bună zi a anului 1975, că va renunța la slujbă „ca să încerce să facă un copil”. Motivul pentru care această femeie a simțit nevoia să întrerupă serviciul rămâne un mister pentru mine. Mai exact, cam de câte ori pe zi intenționa să aibă relații sexuale? Poate că, fiind profesoară de latină, plănuia cu însuflețire o sesiune neîntreruptă de *coitus non-interruptus*. Sau mai degrabă își făcea griji că stresul eforturilor de a îndrepta interesul elevilor de clasa a treia de la școala Kirk Balk către gerunzii, ablative absolute și operele lui Plinius cel Bătrân – o luptă destinată invariabil înfrângerii, din câte am înțeles eu – nu avea cum să fie, psihologic vorbind, prielnic concepției. Asta pot să înțeleg.

În fine, nu știu cât i-a luat profesoarei de latină să rămână însărcinată, dar știu că nouă ne-a luat o săptămână.

De ce-am făcut-o? Oare a fost vorba de un impuls biologic sau de unul egoist? Să fie procrearea un act rezultat din prea multă iubire de sine sau din cel mai pur altruism? Sau, oarecum paradoxal, să fie vorba de câte puțin din amândouă? Indiferent cum ar sta lucrurile, îmi surâde ideea că e vorba și de o modalitate prin care ni se oferă ocazia să privim lumea cu alți ochi, exact în clipa în care spectacolul vieții, metaforic și deseori literalmente vorbind, începe să devină puțin cam încetșat. Atunci când mulți dintre noi ajungem la vârsta la care suntem pregătiți să avem un copil, deja ne-am obișnuit să cercetăm lumea înconjurătoare cu cinism. E bine că putem să introducem o perspectivă nouă și ușor de modelat asupra lucrurilor, lucru la care a făcut referire și J.B. Priestley¹ acum mai bine de șaptezeci de ani, atunci când a pomenit de plăcerea pe care o simți când vezi că un copil se bucură de lucrurile care te bucurau și pe tine odinioară. „Prefer încântarea de pe chipul unuia dintre copiii mei la vederea portului Calais decât să mi se ofere ocazia să vizitez de unul singur palatele din Beijing”, scria el.

¹ J.B. Priestley, pseudonimul literar al britanicului John Boynton Priestley (1894–1984), cunoscut romancier, dramaturg, scenarist și comentator radio (n. red.).

Asta nu înseamnă că nu poate fi riscant să privești lumea prin ochii progeniturii tale. Eram odată într-un tren, undeva între Londra și Manchester, cam pe vremea când cel mai mare dintre copiii mei, Eleanor, avea vreo trei ani. Când am trecut pe lângă un câmp plin de animale, m-am trezit înfigând un deget în geam și strigând din toți rărunchii: „Uite oile”. Mi-a luat vreo două secunde, timp în care bărbatul din fața mea a ridicat privirea din ziar și s-a uitat la mine de după *Financial Times* cu o expresie ce acoperea o gamă variată de sentimente, de la amuzament, la dispreț și până la groază absolută, până să-mi dau seama că micuța Eleanor era acasă cu mămica ei și să identific în ochii tovarășului meu de drum suspiciunea că împărțea vagonul cu un nebun potențial periculos.

Ceva asemănător i s-a întâmplat unui prieten al unui prieten aflat în aceeași etapă a stagiului de tată. Mai exact, în timpul unui prânz de afaceri și spre propria oroare, precum și a partenerului aflat cu el la masă, și-a dat seama că s-a aplecat inconștient spre acesta și a început să-i taie mâncarea în bucățele.

Bănuiesc că mulți tați de bebeluși și de copii mici au trăit experiențe similare. La fel și mamele. Cunosc o femeie care, la ieșirea dintr-o stație de metrou londonez și fără ca măcar să-și dea seama, a șters un muc întărit de pe buza unui străin pe care îl oprise ca să-i ceară îndrumări. E adevărat însă că bărbații sunt mai predispuși spre astfel de situații stânjenitoare pentru că, de cele mai multe ori, ei sunt cei care, încă din etapele timpurii ale vieții de tată, sunt obligați să se întoarcă în lumea exterioară populată de adulți.

Știu cu certitudine, pentru că am văzut asta cu ochii mei, că nu sunt singurul bărbat care, extenuat după o noapte în mare parte nedormită, a așteptat autobuzul care să îl ducă la serviciu legănându-se ușor dintr-o parte în alta și încercând să adoarmă un bebeluș închipuit. Același lucru li se întâmplă și marinarilor care, după o călătorie lungă pe mare, pun în sfârșit piciorul pe uscat. Dacă ai ocazia să petreci suficient timp în stații de autobuz sau de tren din zone unde locuiesc multe familii tinere – în cazul meu,

Respectabil raportat la mijlocul anilor 1990, în Crouch End, în nordul Londrei –, îți garantez că vei observa fenomenul cu ochii tăi.

Dar să nu mă grăbesc și să sar prea ușor etape! După ce ne-am uitat la testul de sarcină cu aceeași uimire neîncrezătoare cu care bănuiesc că se uită și cei care câștigă la loto, întrebându-se dacă nu cumva e vorba de o iluzie optică sau poate de o farsă nesărată și apoi încercând să asimileze uluitorul fapt că viața li s-a schimbat pentru totdeauna, am început să analizăm în detaliu consecințele. În primul rând, trebuia să le dăm vestea părinților, lucru deloc complicat în cazul lui Jane, căci mama ei ne mărturisise deja că fusese un picuț dezamăgită când ceruserăm un moment de liniște la o întrunire de familie ca să anunțăm că ne-am hotărât să ne căsătorim. A recunoscut ulterior că-și imaginase, și sperase, că era vorba de un bob în burtică.

De fapt, nu s-a exprimat deloc așa. Mama lui Jane a trăit toată viața în South Yorkshire, așa că privește cu o neîncredere înăscută eufemismele pudibonde, motiv pentru care nu ar fi folosit niciodată expresia „bob în burtică”. Nici nu și-ar fi exprimat speranța că Jane „a rămas grea”, sau că acum „mănâncă pentru doi”, sau că „e cu burta la gură”, sau că „o să vină barza”. Nu știu dacă se întâmplă la fel în toate țările, dar în Marea Britanie există o tradiție bine împământenită de a ocoli referințele fâțișe, fără doar și poate din dorința de a menaja urechile delicate ale mătușilor nemăritate, care, deși ar prefera să n-o facă, înțeleg totuși că, până și în vremurile actuale, marcate de seringi, eprubete și vase Petri, sarcina rămâne aproape întotdeauna rezultatul unui act sexual. Bobul, barza și mâncatul pentru doi nu par a fi concepte nici măcar tangențial înrudite cu penisul și vaginul.

Nu la fel de simplu aveau să se desfășoare ostilitățile cu mama mea. Mai mare cu peste zece ani decât mama lui Jane, făcea parte dintr-o generație în viziunea căreia jurămintele de nuntă trebuiau să preceadă hainele de gravidă. De altfel, la fel gândea și Nellie, bunica lui Jane, în vârstă de 91 de ani, văduva de miner scundă, durdulie și atât de grozavă; doar că ea, așezată fiind în fotoliul din

colț în care își petrecea toată ziua (obiect de mobilier dotat cu un sistem de propulsie cu arcuri care o ajuta să se ridice, dar care, la început, acționa cu prea multă forță și o arunca în aer ca pe o ghiulea), a întâmpinat vestea cu un „Ei, asta e, se putea și mai rău! Marea ascunde pericole și mai mari de-atât”. Mă așteptam ca mama să nu reacționeze la fel de... filozofic. Mă gândeam că, în opinia ei, dacă e să ignorăm cele întâmplate pe *Titanic* sau actele de cruzime săvârșite de pirații somalezi, marea nu avea cum să ascundă pericole mai mari. Așa se face că prima provocare în calitatea mea de viitor tătic a fost cum să-i dau vestea propriei mame.

A fost și primul test pentru care s-a dovedit că nu eram suficient de pregătit. Așa cum își amintește Jane, am făcut greșeala să-mi încep discursul cu „Mi-e teamă că...”, la care mama a răspuns, așa cum era de așteptat, de altfel, cu un scurt și cuprinzător „Vai de mine”. Dacă este adevărat că, atunci când devii părinte, copilul din tine începe să dispară este evident că, în cazul meu, nu se declanșase încă metamorfoza. Eram la fel de stresat să-i dau vestea că aveam să devin tată ca la zece ani, atunci când a trebuit să-i mărturisesc că am spart o vază prețioasă în timp ce mă băteam cu perne cu prietenul meu, Jem. Fie vorba între noi, mi-e greu să cred că am folosit expresia „Mi-e teamă că”. Și chiar dacă am făcut-o, odată ce ne-am fi cununat, moment la care Jane ar fi fost deja de trei luni membru cu drepturi depline al clubului viitoarelor mămici, cu burtica bine ascunsă în ziua nunții noastre în Bakewell, comitatul Derbyshire, într-o rochie de mireasă cu croială în A, stigmatul ar fi fost dat uitării, înlocuit fiind de nerăbdarea sosirii primului ei nepot.

Până atunci, am fi avut ocazia să-l vedem pe micuț, sau cel puțin niște bule albe neclare care se presupune că ar fi trebuit să fie micuțul nostru, pe o fotografie primită de la St. Mary's Hospital, Paddington, imediat după ecografia de douăzeci de săptămâni. Imaginea surprinsă de ecograf este unul dintre primii catalizatori care declanșează transformarea viitorului tătic într-o muiere plângăcioasă și sentimentală, o condiție care, pe mine

personal, încă mă face să fiu topit după scena din *Sunetul muzicii* în care *Fraulein* Maria reușește în sfârșit să înfrângă atitudinea autoritară a căpitanului Von Trapp, iar acesta începe să cânte de față cu copiii. Înainte să mă aventurez în propria-mi călătorie pe meleagurile paternității, mă uitasem de nenumărate ori la acest film musical – pur și simplu nu aveai cum să-l eviți pe vremea când existau doar trei canale TV, mai ales de Crăciun – și nu fusese deloc impresionat de scena cu pricina. Și totuși, iată-mă dintr-odată mișcat până la lacrimi.

Poate că asta e valabil doar pentru mine. Știu că *Sunetul muzicii* nu este pe gustul oricui. N-a fost nici preferatul lui Christopher Plummer, cel care a interpretat rolul mai sus menționatului căpitan Von Trapp și care se referea cu grosolănie la el drept *Sunetul mucusului*. În mod similar, nici imaginea ecografică nu are același efect dramatic asupra tuturor bărbaților. Unii se uită la ea și nu-și văd copilul nenăscut, ci un extraterestru surprins pe ecranul unui radar. Bărbații aceștia înțeleg cât este de absurd să scoți din portofel o fotografie care ar putea reprezenta un fetus în pântecul partenerei lor, dar care, la fel de bine, ar putea fi un stop-cadru din *Alien 3*.

Cu toate acestea, ne referim aici la o categorie minoritară. La urma urmei, imaginea ecografică reprezintă prima poză cu bebelușul pe care tatăl are ocazia să o arate prietenilor. „Uite, i se văd mânuțele”, va spune el cu tandrețe în vreme ce stă la bar în localul lui preferat și se mândrește în fața tuturor cu imaginea pe care a primit-o în după-amiaza aceea de la asistentă. „Și parcă ăla de acolo e un cocoșel, dar nu suntem siguri!” Dintr-un motiv sau altul, viitoarele mămici nu sunt de obicei la fel de impregnate de imaginile ecografice, poate pentru că ele sunt cele care suportă un gel rece pe burtă, preferând astfel să confere momentului o conotație medicală, nu s-o interpreteze ca pe un exercițiu de portretistică familială.

Diferențele de atitudine nu se opresc aici; bărbații și femeile abordează perioada sarcinii în mod diferit, iar divergențele pot fi

surprinzător de variate. Potrivit prietenei mele Avril, infirmieră în Welsh Marches, în familiile în care există antecedente de violență domestică, acestea înregistrează de obicei o creștere semnificativă în perioada lunilor de sarcină, ca urmare a faptului că tatăl se simte neglijat.

E de la sine înțeles că această carte nu se adresează genului de bărbat care își pocnește partenera însărcinată pentru că nu vrea să mai facă sex la fel de des sau pentru că preferă să se odihnească în loc să-i aducă o cană cu ceai. Totuși, nu trebuie ignorat faptul că până și în cuplurile care traversează perioada sarcinii cu dragoste și înțelegere rareori există aceleași speranțe, visuri, temeri, anxietăți, suișuri și coborâșuri. La fel de rar se întâmplă ca ambii parteneri să perceapă identic miracolul care se întâmplă în trupul femeii. Ca regulă generală, bărbatul este mai superficial când vine vorba de detalii, nu foarte sigur pe diferențele dintre uter, col uterin, placenta și toate celelalte componente interne cu denumiri latine, precum și pe rolul lor în nașterea primului său născut.

În comparație cu tatăl sau cu bunicul lui, el este însă specialist în ginecologie. Asistența și pregătirea prenatală au apărut întâia dată în Marea Britanie în anii de după Primul Război Mondial, dar soții au fost cu desăvârșire excluși din proces, lucru pe care nu mă îndoiesc că l-au acceptat fără să protesteze. Lucrurile au început să se schimbe în anii 1980, deși ciudat este că tocmai aceea a fost perioada în care studiul ginecologiei era considerat mai degrabă apanajul femeilor. În urmă cu doar câțiva ani, antropologul american Margaret Mead constatase cu răutate că bărbații au preluat de mult monopolul obstetricii, mergând până acolo încât să inventeze un instrument, dilatatorul vaginal, cu ajutorul căruia să poată cerceta interiorul femeilor. „Invenția ar putea fi catalogată drept un progres, doar că atunci când femeile au vrut să se uite înăuntrul lor, li s-a spus că asta înseamnă să practice medicina fără licență”, notase Mead.

Pe măsură ce spitalele angajau tot mai multe femei în slujbe ginecologice de top, tot mai mulți bărbați frecventau cursurile

Respectiv, un procent similar însă păstra distanța. Bunul meu prieten Ian – căsătorit în prezent cu Avril, infirmiera – se pregătea să devină tată la mijlocul anilor 1980, în zona rurală din nordul Herefordshire, și râde acum când își amintește la ce se aștepta el de la viitorul său rol de părinte: „Eram naiv de-a dreptul. Mă gândeam că o să fie câteva nopți nedormite și că poate n-o să mai ajung la fel de des la bar. Chiar nu-mi dădeam seama cum putea să-mi schimbe viața un copil”.

Femeia cu care Ian era căsătorit pe atunci mergea la cursuri la spitalul local, în vreme ce el stătea acasă sau, cel mai probabil, se ducea la bar. I-ar fi fost de ajuns brevetul american 4531919, cunoscut și sub denumirea de Empathy Belly, sau în Marea Britanie, Empathy Belt. Acesta este un dispozitiv cu bretele menit să simuleze mai bine de douăzeci de simptome sau efecte ale sarcinii, printre care se numără lovituri fetale ușoare, dureri de spate și presiune pe vezică, plus nevoia crescută de urinare. Dar în Herefordshire, la mijlocul anilor 1980, la fel ca peste tot în Regatul Unit, erau prea puțini bărbații care știau de existența lui Empathy Belt, ca să nu mai vorbim de disponibilitatea lor de a purta așa ceva. Dacă voiam să ne intensificăm nevoia de urinare, nu trebuia să facem altceva decât să mai bem câteva halbe de bere.

Și totuși, dacă Empathy Belt reprezintă un capăt al spectrului, sau poate în cazul de față dilatatorul, iar Ian, pe la 1985, celălalt capăt, atunci la sfârșitul anilor 1990, un număr fără precedent de bărbați se situa cam la jumătatea distanței dintre pricepere și neștiință, implicându-se în sarcină și naștere mai mult decât orice altă generație anterioară de viitori tați și însoțindu-și soțiile și prietenele la cursurile organizate de spitalele locale sau de centrele de sănătate din cadrul National Health Service (Serviciului Național de Sănătate Publică) sau instituite de grupuri de sprijin și organizații parentale, dintre care cea mai importantă și mai activă era National Childbirth Trust (NCT, „Trustul Național Pentru Procreare”). La cursurile organizate de aceasta din urmă ne-am înscris și eu cu Jane în primăvara anului 1993.

Respect p NCT s-a înființat în 1957, sub titulatura de Natural Childbirth

Association („Asociația Pentru Naștere Naturală”), inspirat de teoriile unui doctor obstetrician pe nume Grantly Dick-Read¹, și dacă nici asta nu mai e ironie, atunci nu știu ce mai e. În schimb, n-a fost nimic amuzant la cursurile pe care le-am frecventat într-o suburbie cu multă verdeță din nord-vestul Londrei, alături de alte cinci cupluri, oameni foarte drăguți, dar prea serioși și pătrunși de situație. Și noi eram destul de serioși, chiar dacă ne tot repetam că femeile aduc pe lume copii de secole, milenii chiar, fără să aibă nevoie de exerciții de respirație și planuri de naștere care includ lumânări parfumate și cântecele lui Van Morrison, ca să nu mai vorbim de fotolii-puf și câni cu ceai de mentă în case încăpătoare cu un perete comun din Brondesbury Park, în fiecare miercuri seara.

NCT a fost și rămâne, mai ales în nordul Londrei, un fenomen specific cu preponderență clasei de mijloc. În cazul nostru, o astfel de casă mare îi aparținea unei femei – o s-o numesc Jasmine – care nu era mai în vârstă decât noi, dar care se nimerise să nască înaintea noastră și își luase de-atunci diploma de instructor NCT. Părea cam nefericită, dar la urma urmei, NCT nu are legătură cu fericirea. La una dintre ședințe ne-a întrebat care este momentul pe care îl așteptăm cel mai mult după ce vom ajunge acasă cu bebelușul nostru. Eram așezați în semicerc și cum Jane stătea cel mai aproape de ea, a trebuit să răspundă prima. „O să așez copilul în pat și o să-mi pregătesc un pahar mare de gin tonic”, a spus ea.

Și nici măcar nu glumea. În ultimele luni, cantitatea de alcool pe care o ingerase se rezumase la un pahar de vin, ocazional, așa că un gin tonic zdravăn, cu gheață și lămâie, era o dorință ardentă, bine întemeiată. Lui Jasmine i s-au strâns buzele într-un zâmbet subțire și dezaprobator. „Ar fi bine să eviți alcoolul dacă ai de gând să alăptezi”, a spus ea și a trecut la persoana următoare, care a insistat – jur că nu inventez – că primul lucru pe care îl va face când va ajunge acasă va fi să se așeze la pian și să-i cânte

¹ În traducere aproximativă, Dick-Read înseamnă cap de sulă (n. trad.).

Respectiv bebelușului Chopin. Afirmatia a fost întâmpinată cu un murmur general de aprobare, în timp ce Jane s-a simțit ca o alcoolică irecuperabilă, iar eu am pufnit în sinea mea.

Cu toate acestea, cursurile NCT ne-au lămurit parte dintre lacunele referitoare la ce ni se pregătea în viitorul apropiat, iar Jasmine, într-un acces de bunăvoință fără precedent și în mod cert niciodată reiterat, mi-a dezvăluit informația mea preferată legată de diferențele fiziologice dintre bărbați și femei, anunțându-mă veselă că dacă vezica unui bărbat ar fi acționată de un mușchi la fel de puternic precum uterul, atunci el ar putea să urineze de pe un mal pe altul al Tamisei. Sexul slab? Nu prea cred! Acesta este nu numai detaliul meu preferat aflat la cursurile prenatale, dar este și singurul pe care mi-l amintesc. Restul amănuntelor rămân cumva învăluite în ceață. Îmi amintesc vag ceva legat de Braxton Hicks, dar nu suficient cât să-l deosebesc de Duckworth-Lewis, sau Keegan-Toshack, sau chiar și Fisher Price¹. Grație imaginii menite să ilustreze puterea urinară, părerea mea despre Jasmine a crescut vertiginos. În schimb, a ei despre mine a scăzut drastic atunci când am chiulit de la ora de alăptare, pe de o parte, pentru că mi se părea logic ca mama să fie cea care să dețină toate informațiile delicate despre cum să-ți faci bebelușul să sugă cu succes, pe de alta, pentru că în aceeași seară de miercuri era un meci important la televizor. Anglia juca împotriva Olandei în calificările pentru Cupa Mondială la Wembley: nefericitul de antrenor Graham Taylor și asistentul lui lingușitor Phil Neal erau singurele muieri care mă interesau în seara aceea.

De-a lungul celor două decade care au trecut de-atunci, am întâlnit prea puține motive care să mă convingă că alăptatul ar trebui să devină un subiect de interes pentru bărbați. De fapt, în 2003, mi-am făcut singur de lucru când am abordat subiectul în

¹ Referințe consecutive la contracții prenatale, metode de calcul a scorului în crichet, jucători de fotbal celebri de la FC Liverpool și, respectiv, renumită marcă de jucării (n. trad.).

editorialul meu din *The Independent*, relatând o întâmplare care mie mi se păruse haioasă. Cu puțin timp în urmă, organizaserăm o petrecere de casă nouă și apelaserăm la un serviciu de catering care să ne ajute cu parte din preparate. M-am dus acasă la persoana respectivă ca să preiau mâncarea și, în timp ce încărcam vasele cu deliciosul ei pui la cuptor în portbagajul mașinii mele, un Volvo, am auzit-o pomenind că varianta adaptată de ea după preparatul inventat de Constance Spry¹ ca să marcheze încoronarea reginei în 1953 a fost gustată, cine s-ar fi gândit, de suverana însăși.

Din câte se părea, furnizoarea noastră livra în mod regulat mâncare la un eveniment hipic din Cumbria la care participau uneori regina și ducele de Edinburgh. Așa se face că, în urmă cu câțiva ani, mi-a povestit ea, a fost nevoită să-l ia la eveniment și pe fiul ei, pe care nu-l înțarcase încă. După ce a pregătit un bufet de excepție, s-a retras în mașină ca să-și alăpteze fiul, doar că nu reușea să-l facă să primească laptele. Bebelușul plângea. Și în vreme ce el țipa, iar ea se chinuia să-i bage sfârcul în gură, n-a observat o doamnă în vârstă, cu eșarfă pe cap, care se îndrepta direct spre ei. Intrusa și-a vârât capul pe geam.

— E totul în regulă? a întrebat cu o voce tăioasă.

Femeia a tresărit speriată.

— Majestate, a spus ea, ma... hmm... încerc să-l fac să sugă.

— Ah, știu cum e, a răspuns regina. Uneori e foarte dificil.

În articolul meu am relatat cele întâmplare, întrebându-mă în glumă care dintre copii îi dăduse de furcă suveranei. Asta a fost tot, doar că, aflându-mă apoi într-un magazin din orașelul nostru, m-am trezit admonestat de un prieten al doamnei de la firma de catering, un bărbat care considera că n-ar fi trebuit să fac publică întâmplarea. Dacă la fel gândea și femeia, n-am aflat niciodată. Ea nu specificase asta în mod special, iar mie mi se părea pur și simplu o întâmplare amuzantă. Dar ce l-a deranjat cel mai mult pe

¹ Constance Spry, născută Constance Fletcher (1886–1960), celebru artist florar britanic și autor culinar (n. red.).

Respectiv, la articolul meu, am dedus eu ulterior, a fost cuvântul cu
tipul ăla la s: „sfârc”. Sigur că există cuvinte cu s care sunt considerate ofen-
satoare în vremurile actuale, dar „sfârc” nu se numără printre ele.
Nu e de mirare că alăptatul în public rămâne un subiect sensibil în
Marea Britanie, atât timp cât bărbați în toată firea nu suportă nici
măcar să vadă cuvântul menționat într-un ziar.

În orice caz, la întrunirea prenatală din acea miercuri, în timp
ce fotbaliștii Angliei încasau goluri pe Wembley, Jane a împărtă-
șit veselă celorlalți participanți ambele motive ale absenței mele.
Jasmine nici măcar nu s-a străduit să-și mascheze nemulțumirea,
iar eu am reușit să-i reintru în grații abia după câteva luni, când
am devenit jumătatea unui duo, cam cum este Little pentru Large
sau, preferații ei, Wise pentru Morecambe¹, având deja propria
noastră poveste despre aducerea pe lume a unui copil. A fost o
naștere fără complicații, fără analgezice, genul de naștere venerată
de NCT.

¹ Cupluri de celebri comedianți britanici (n. trad.).